

L'ECLÈCTICA

Benjamin Black

Venjança

bromera

En Davy Clancy no era un bon mariner; de fet, secretament, tenia por del mar. Però allà estava, aquell agradable matí d'estiu, a punt de salpar en un vaixell que a ell li semblava una joguina gran i complicada. Tothom deia que era un dia ideal per sortir a mar. No deien que fos un dia perfecte per passar-lo dalt d'un vaixell o per anar a navegar. No: «Un dia ideal per sortir a mar», deien, com si fos el seu lema o alguna cosa per l'estil. I tots eren tan divertits i actius i somreien d'aquella manera, tan cofois, tan pagats de si mateixos, que li feien carrisquejar les dents. A diferència d'ell, aquells homes de pell colrada pel vent sabien el que es feien. Amb les seves gorres de mariner, els pantalons curts de color caqui i les jaquetes de dril jugaven a fer de vells llops de mar, i les seves dones, de veu forta i pell colrada... «De llobes de mar», va pensar amb un toc d'humor negre. No encaixava en aquell lloc, entre aquella gent que navegava amb una mestria displicent; ell ho sabia i ells també, i per això el tractaven amb una cordialitat redoblada, malgrat que als seus ulls hi distingia una lluïssor de menyspreu condescendent.

Era el mes de juny i durant la primera setmana de les vacances havia plogut cada dia, però aquell dia s'havia llevat assolellat i càlid i sense gens de vent. La marea estava alta i l'aigua de la badia semblava inflada, lenta, i a la superfície oliosa s'hi formaven taques de color safir, rosa i blau petroli. Va intentar no pensar en el que hi devia haver a sota, allà a baix, en els peixos d'ulls grossos que furgaven per la foscor i en les criatures amb pinces que es movien pel fons i lluitaven a càmera lenta i es devoraven les unes a les altres. En Victor Delahaye havia passat de bon matí a recollir-lo amb el jeep per davant de casa i junts havien sotraguejat en silenci pels setze quilòmetres de la carretera de muntanya que baixava fins a la badia de Slivemore. A en Davy, sortir a navegar era l'últim que li venia de gust, però li havia sigut impossible escapolar-se'n:

–Pots fer-me de tripulant –li havia dit en Delahaye a la nit, al Sweeney’s. I tots s’havien posat a riure, per alguna raó que se li escapava, tots menys en Delahaye mateix i la seva dona, que s’havia mirat en Davy amb els ulls entretancats i aquell somriure tan seu, però no havia dit res. I per això estava allà, a punt d’aventurar-se contra la seva voluntat en aquell mar terriblement encalmat i d’aspecte inofensiu.

La relació dels Clancy i els Delahaye era tan antiga com es podia recordar. Al tombant del segle, en Samuel Delahaye i en Philip Clancy havien fundat una societat de transport de carbó en vaixells des de Gal·les. Més endavant, en Samuel Delahaye s’havia adonat del potencial que tenien els vehicles amb motor i els dos socis havien obert un dels primers grans tallers de cotxes del país, amb mecànics vinguts d’Anglaterra, de França i d’Itàlia. El negoci els va funcionar molt bé. Tot i que en teoria els fundadors eren socis a parts iguals, ja de bon començament tothom va entendre que qui manava era en Samuel Delahaye i que en Philip Clancy tan sols li feia de director executiu. En Philip –«el pobre Philip», com la gent tendia a matisar– no era un home de caràcter bel·ligerant i havia acceptat amb resignació el seu paper de subordinat. Actualment, qui estava al capdavant de l’empresa era en Victor, el fill d’en Samuel, i en Jack, el fill d’en Philip, era el seu soci, però tot continuava igual que en els vells temps, amb un Delahaye al càrrec de tot i un Clancy fent de segon de bord. Però a diferència del seu pare, en Jack Clancy es ressentia del seu rang inferior –se’n ressentia profundament, tot i que s’esforçava molt a no demostrar la seva insatisfacció, i solia aconseguir-ho.

Se sobreentenia que un Clancy no podia dir que no a un Delahaye i per això aquell vespre al Sweeney’s en Davy Clancy s’havia limitat a somriure i a encongir-se d’espatlles quan en Victor Delahaye, que anava pel camí d’emborratxar-se i ja tenia la mirada enterbolida, s’havia inclinat sobre la taula per convidar-lo a sortir a navegar amb el *Quicksilver* l’endemà. Ell no hi entenia, de vaixells, però tots els altres s’havien posat a riure i algú li havia donat uns copets a l’espatlla i tot. Què podia fer, si no era dir «Sí, gràcies, i tant...» i tot seguit enfonsar el nas al got?

–Perfecte –va dir en Delahaye, ensenyant totes les dents en un somriure concís–, doncs et passaré a buscar a les nou. –I se’n va anar tranquil·lament cap a la barra. I va ser aleshores quan la seva dona es va mirar en Davy i els seus llavis fins van somriure-li amb escarni.

Cada estiu les dues famílies passaven plegades les vacances; era una tradició que venia dels temps d’en Phil i en Samuel. En Davy no entenia per què els seus pares l’havien mantinguda. L’avi Phil ja no hi tocava i vivia en una residència i en Samuel Delahaye anava en cadira de rodes, i per molt que el pare d’en Davy i en Victor Delahaye fessin veure que eren amics, era de domini públic que la relació entre ells era nefasta, entre d’altres coses perquè la jove Mona Delahaye, la dona d’en Victor –la segona, ja que la primera es va morir–, amb prou feines es dignava a dirigir la paraula a la soferta mare d’en Davy. Malgrat tot, cada estiu, al mes de juny, tota la colla traslladava el campament a Ashgrove, la gran mansió de pedra que els Delahaye tenien al vessant interior de la muntanya de Slivemore. A la casa hi havia deu o dotze dormitoris, més que de sobres perquè hi cabessin en Victor Delahaye, la seva dona i els bessons, en Jonas i en James, a més a més de la Marguerite, la germana soltera d’en Victor, i els tres membres de la família Clancy. Aquell any hi havia una convidada nova, la Tanya Somers, que era la xicoteta d’en Jonas. La Tanya, que estudiava al Trinity College, estava tan provocativa amb el seu banyador negre, que els homes del grup, excepte el seu xicot i, naturalment, en Jack Clancy, gairebé no gosaven ni mirar-la, cosa que afegia encara més tensió a un ambient ja prou tens de per si.

Aquell matí, el petit port estava atapeït d’embarcacions i les veus dels seus propietaris ressonaven nítides i clares per la superfície inerta del mar entre els espetecs de les cordes i els drings dels estris metàl·lics. En Victor Delahaye va rebre salutacions efusives de tothom –aquella temporada era el comodori del Club de Vela de Slivemore–, que a dures penes va respondre. Se’l veia capficat i les seves celles negres i espesses estaven tota l’estona contretes formant un plec al mig. En Davy va pensar que devia tenir ressaca. En Delahaye duia sandàlies i pantalons blancs de sastre, una camisa de

cotó blau fosc d'estil mariner i una gorra blava que havia portat en tornar d'un viatge de negocis a Grècia, decantada cap a un costat. Tenia una cara bronzejada i de trets marcats que no representava els quaranta anys i escaig que tenia. En Davy, que el seguia tot submís, tenia la sensació que tothom s'adonava que ell era un pobre pagès de terra endins.

El *Quicksilver* estava amarrat al final del moll de pedra, amb les veles plegades. Vist de prop, no feia pensar gens en una joguina; més aviat tenia la forma amenaçadora d'un gran peix espasa blanc, de línies polides i elegants. En Delahaye va saltar a la coberta amb agilitat, però en Davy es va fer enrere. Recordava que un mestre de ciències que havia tingut –Harkins, es deia; era un germà de La Salle que després van enviar fora per haver magrejat nens de les classes de primària– li havia dit que es podia fer moure un vaixell tan enorme com un transatlàntic donant-li una empenta al buc amb una mà. Representava que això l'havia d'impressionar, però, a ell, pensar que un objecte tan gran es pogués dominar només amb la força de la seva mà de nen, el va omplir d'aprensió. En Delahaye ja estava desenrotllant l'amarra de la piona. Com era d'esperar, tan bon punt en Davy va posar un peu sobre la coberta la nau sencera es va inclinar uns instants, i va notar que se li regirava l'estómac. El contrast entre tenir sota els peus la pedra sòlida del moll i l'elaborada estabilitat del veler el va deixar atordit. Segurament acabaria marejant-se, va pensar amb pessimisme, i ja es va imaginar abocat sobre la borda entre vòmits i arcades mentre en Delahaye se'l mirava des de dalt amb els punys als malucs i aquell somriure fred i intens que ensenyava totes les seves dents.

En Davy s'havia demanat com s'ho farien per navegar, perquè no feia vent, però en Delahaye se'n va anar cap a la part del darrere –la popa– i va engegar el motor forabord. Que hi hagués un motor li va semblar com una mena de trampa, i la idea el va animar una mica. Però llavors el vaixell va apartar-se del moll amb una sotragada i va fer un gir tancat sobre l'aigua oliosa i ell es va haver d'agafar per no perdre l'equilibri. En Delahaye menava el timó; amb la gorra sobre els ulls i la mandíbula quadrada semblava en Gregory Peck en el paper de capità Ahab. Es va tornar a demanar què hi feia corrent

cap a l'horitzó vast i desolat a bord d'aquell vaixell que arrambat al moll es veia tan gran i que allà semblava bastit amb fulloles. Va pensar que potser sí que ho sabia, i va desitjar equivocar-se.

El va sorprendre la velocitat que duien. En pocs minuts van deixar enrere la punta de terra i van virar cap a mar obert. En Delahaye havia apagat el motor i ara anava molt atrafegat desplegant veles i estirant cordes i lligant sogues a aquells aparells metàl·lics que hi havia per la coberta. Allà a fora sí que hi bufava una bona brisa i la superfície del mar començava a eriçar-se amb tot de punxes blanques i dansaires. En Davy es va asseure en un banc al darrere –la popa, la popa!– per no fer nosa. Encara que per a en Delahaye era ben bé com si no hi fos. Un ocell negre de coll molt llarg va passar volant de pressa en línia recta a un pam de l'aigua –on devia anar, amb tanta urgència i amb tanta determinació? Les enormes veles onejaven i entrexocaven fins que de sobte el vent les va omplir i tot d'una el vaixell va fer un bot endavant, aixecant el morro punxegut –proa, es va dir, se'n deia proa– com si anés a emprendre el vol. Va tancar els ulls, però es va marejar i els va tornar a obrir; va clavar la mirada tristament en l'horitzó oscil·lant. Tot el vaixell estirava cap endavant, l'arbre i les veles estaven en tensió com una ballesta abans de disparar i l'aigua picava i llepava els taulons. Suposava que no devien córrer a més de quinze o vint milles per hora –nusus: els nusos són el mateix que les milles?–, però feia la sensació que anaven a una velocitat increïble, que s'aixecaven per damunt de les ones com si quasi no freguessin ni la superfície. Amb les mans a banda i banda s'aferrava al banc amb tanta força que els dits li començaven a fer mal.

En Delahaye, un cop satisfet de com anava tot, va passar pel seu costat cap a la part posterior, i en Davy va sentir l'olor que feia: de sal, suor, loció d'afaitar i alguna altra cosa, una olor penetrant, agra, amargant. Es va asseure al darrere del timó i en Davy es va girar en el banc per quedar encarat amb ell. La visera de la gorra li impedia veure els ulls d'en Delahaye. Què devia pensar? De sobte va agafar por, i no tan sols del mar.

Quina gràcia hi trobaven, a navegar? Ell no n'hi veia cap i mai no havia gosat preguntar-ho. Als Delahaye navegar, fer qualsevol

cosa dalt d'un vaixell, els resultava tan natural com caminar. Els bessons, en Jonas i en James, eren uns regatistes bregats i tenien uns quants trofeus que ho demostraven; un any van participar a la Copa Amèrica com a membres de la tripulació en el veler d'un milionari. Fins i tot la seva tieta Maggie era una navegant experta. El pare d'en Davy havia intentat que aquell món li interessés i ell havia fet tot el que havia pogut, però no hi va haver manera: no podia superar l'aversion que li despertava aquell reialme misteriós i ple de perills que tenia per objectiu principal, almenys tal com ell ho entenia, empassar-se'l i ofegar-lo.

–Estàs bé? –va roncar en Delahaye; el va sobresaltar. Va assentir provant de somriure. Continuava sense veure els ulls d'en Delahaye sota la visera de la gorra, però ara sabia que el mirava. Però què, en què, pensava?

En Davy va mirar enrere; la terra ara era un simple traç fosc irreconeixible. Cap a on anaven? Al davant, l'horitzó estava buit. Estaven encarats al sud i per tant no trobarien terra fins a..., fins a on, Espanya? Segurament trobarien algun senyal de delimitació, una boia o alguna cosa semblant, per indicar el punt on havien de fer mitja volta i tornar. Però seguien endavant i amb cada milla –o era cada llegua?– que avançaven, tenien més gruix de mar a sota; es va imaginar la plataforma litoral, la seva davallada constant cap al silenci i la foscor absoluta. Va tornar a tancar els ulls i es va tornar a marejar.

En Delahaye li estava dient alguna cosa sobre la seva mare:

–L'has vista aquest matí, abans de marxar?

No sabia què respondre-li. Li semblava una pregunta amb trampa, però on podia ser, la trampa?

–Sí –va dir amb cautela–, sí, l'he vista. M'ha preparat l'esmorzar.

Amb nàusees, va recordar les llenques de bacó, el pa fregit, el rovell de l'ou que regalimava pel mig del plat. Se li van tancar els ulls, aquest cop de manera espontània. El cap li surava.

–Molt bé –va dir en Delahaye–, això està molt bé.

En Davy es va esperar, però la conversa sobre la seva mare es va acabar allà. Va mirar una altra vegada enrere, cap a la línia de terra que cada cop es veia més prima. Havia de proposar que tornessin? Havia de fer veure que havia quedat amb algú? Eren

dos quarts d'onze. Podia dir que havia quedat, que tenia una cita, a quarts de dotze. Però només de sentir-s'ho dir mentalment ja li va semblar una excusa difícil de creure. De totes maneres no podia ser que continuessin endavant d'aquella manera, de dret cap a l'horitzó desèrtic..., no?

–Tu parles amb el teu pare? –va demanar en Delahaye de cop i volta–. Vull dir... Tu i ell parleu de coses?

En Davy es va tornar a quedar parat. Quin nou tema de conversa era aquest, i cap a on volia anar a parar?

–De tant en tant fem una cervesa junts –va dir.

En Delahaye va fer una ganyota despectiva:

–No, vull dir... No parleu mai seriosament? Tu li expliques la teva vida, el que fas, els teus plans, aquesta mena de coses?

–La veritat és que no. –Malgrat el vent fresc a la cara, es va adonar que s'havia posat a suar i es va notar la humitat als canells i entre els omòplats–. El pare i jo no som... –No sabia com acabar la frase.

En Delahaye va reflexionar en veu alta, mentre assentia lentament:

–No, en realitat pares i fills no parlen, oi que no? Jo, en tot cas, amb els nois, els bessons, no hi parlo gaire. Quan eren més petits ho feia, però ara... –Amb la mà que no agafava el timó va treure's un paquet de Churchman's de la butxaca dels pantalons de pinces i se'n va posar entre els llavis, però no va fer el gest d'encendre'l. A en Davy li hauria agradat poder-li veure els ulls; n'intuïa la llüissor sota la visera de la gorra, però li era impossible endevinar quina expressió tenien.– El meu pare, en el seu temps, tampoc no parlava gaire amb mi –va continuar en Delahaye; va fer una rialleta forçada– i ara, és evident, no parlem de res.

Dos ocells blancs es capbussaven per pescar; amb un fort aleteig volaven fins molt amunt fent espirals i llavors es capgiraven, i es deixaven caure amb les ales replegades, com punyals, i amb prou feines aixecaven un esquitx en entrar a l'aigua.

En Davy va mirar l'hora al rellotge, ostensiblement.

–Pensava si... –va començar a dir, però en Delahaye no l'escoltava i el va interrompre:

–Era un gran mestre de la confiança en un mateix, el meu pare –va dir–. De la confiança en un mateix i de la lleialtat. «Un home que no es pot refiar de si mateix no val gran cosa, però si els altres no es poden refiar d'ell, no val res», deia sempre. –Es va treure el cigarret no encès de la boca i el va fer rodolar entre els dits.– Un dia, me'n recordo molt bé, em va portar a la ciutat amb el cotxe. Jo tenia... Bah, no ho sé, uns sis o set anys, potser? Era bastant petit, de totes maneres. Aleshores vivíem a Rathfarnham. Vam travessar tota la ciutat fins a Phibsborough o fins a Cabra, o un lloc així, i vam parar al davant d'una botiga que feia cantonada; m'hi va enviar a comprar-me un gelat. Crec que jo no havia anat mai tot sol a una botiga, encara. –En Delahaye s'havia repenjat sobre el timó, relaxat, aparentment, i tot recordant el que explicava somreia una mica per a si mateix–. En fi, em va donar diners i jo vaig entrar a la botiga i em vaig comprar un gelat de tall..., saps de quins vull dir, d'aquells que van entre dues galetes? I quan vaig sortir ell no hi era. Se n'havia anat. No hi era ni ell, ni el cotxe; res.

Va callar; només els cops de les ones contra la proa i els xiscles dels ocells marins interrompien el silenci. En Davy es va esperar una estona.

–I què vas fer?

Novament li va semblar que en Delahaye no l'escoltava. Va tirar el cigarret enrere, per damunt de l'espatlla, i el solc remogut se'l va empassar.

–Vaig tenir una sensació molt rara, me'n recordo: com si l'estómac se m'hagués girat del revés i el cor se m'hagués desbocat. Em devia quedar allà al davant de la botiga una bona estona, com un estaquirot, perquè l'únic que recordo després és que el gelat se m'anava desfent i les gotes em queien sobre els dits del peu, pels forats de la sandàlia. És com si encara la veiés, aquella cantonada: la vorada estava pintada en segments blancs i negres i a l'altra banda del carrer hi havia una ferreteria. El més curiós és que no vaig plorar. Vaig tornar a entrar i li vaig dir al botiguer que el meu papa se n'havia anat i m'havia deixat allà. L'home se'n va anar a la rebotiga i va tornar amb la seva senyora, una dona gran i grossa que duia davantal. Em van asseure al damunt del taulell, suposo

que per observar-me bé i comprovar si no els estava dient una mentida. La dona va agafar el que quedava del meu gelat i em va eixugar les mans amb un drap moll, i el botiguer em va donar un caramel de color taronja. Jo veia que es miraven l'un a l'altre, sense saber què fer. –Va moure el cap i va fer una altra rialleta.– Encara me'n recordo del gust que tenia, aquell caramel.

En Davy va voler parlar, però la veu no li va sortir a la primera i va haver d'aclarir-se la gola i tornar-ho a provar:

–Què va passar, després? –va demanar–. Vull dir que... Va tornar a buscar-te?

En Delahaye va arronsar les espatlles:

–Esclar. A mi em va fer l'efecte que passaven hores, però m'imagino que no devien ser més de deu o quinze minuts.

–I on era? On s'havia ficat?

–Doncs havia girat la cantonada. Va parlar a soles amb el botiguer i li va donar una lliura. La dona va fer una cara com d'estar a punt d'escopir-li, però se'n va tornar cap al fons de la botiga i va tancar la porta amb un cop sec. Llavors ens en vam tornar cap a casa. Ei, agafa un moment el timó, vols?

Es va aixecar i van intercanviar-se els llocs. El mànec del timó que en Delahaye acabava de deixar estava humit i calent. En Davy tenia els palmells molls. Continuava suant però alhora tenia fred, només amb la camisa; tant de bo hagués agafat una caçadora. De cop va tornar a pensar, amb una força renovada, que estar allà avançant per sobre de vés a saber quantes brases de profunditat era el sùmmum de l'absurd. I pensar que hi havia gent que navegava per divertir-se i passar-s'ho bé!

En Delahaye va recollir les veles, primer la més petita, la del davant, i després la grossa.

–Confiança en un mateix, ja ho veus –va prosseguir–; una lliçó de confiança en un mateix. «Però mira, encara n'has tret un caramel i tot», va ser l'únic que em va dir. «A més a més,estic segur que aquella dona ha estat molt per tu. I no has plorat.» Això era el més important de tot: que no havia plorat. –Havia plegat la vela grossa amb gran destresa i ara la lligava al travesser horitzontal de l'arbre amb una corda blanquejada per la sal. El vaixell, en notar

que perdia empena, va vacil·lar i es va quedar com desconcertat, va enfonsar el morro i es va tirar enrere i, amb una mena de sospir, es va sumir en l'aigua; per uns instants va perdre del tot el sentit de l'orientació i va ser com si el mar que els envoltava girés embogit sobre l'eix del vel. La quietud sobtada va provocar un xiulet a les orelles d'en Davy. En Delahaye, eixugant-se les mans als pantalons, es va asseure sobre un gran bagul de fusta de roure disposat al llarg al mig de l'embarcació i va repenjar l'esquena a l'arbre. Tot d'una se'l veia esgotat. Va aixecar-se la gorra per refrescar-se el cap i se la va tornar a posar, però aquest cop no tan avall, sobre els ulls, com abans.– El que no em vaig poder estar de preguntar-me, ja aleshores, va ser: i la lleialtat on quedava, en aquella lliçó que acabava de rebre? –Va dirigir la mirada de dret cap a en Davy amb una candidesa estranya, interrogadora.– Tu què en penses?

En Davy va estrènyer els dits sobre el timó.

–De què?

–De la lleialtat. Tu ets un Clancy, bé n'has de saber alguna cosa sobre la lleialtat, no? O sobre la falta de lleialtat, si més no. –Els seus ulls tenien un color gris especialment brillant, com ascles de sílex. En Davy no va poder aguantar-li la mirada fixa i va desviar els ulls.– Au, va, Davy –va dir en Delahaye amb suavitat, gairebé persuasiu–, deixa'm saber què en penses, d'aquesta qüestió tan important.

–No sé què dir –va contestar en Davy–. No sé què vols que et digui.

En Delahaye es va quedar en silenci una estona i llavors va assentir, com si li acabessin de confirmar alguna cosa. Es va aixecar i va obrir la tapa pesada del bagul de fusta; va remenar a dins i en va treure un objecte embolicat de qualsevol manera amb un drap tacat de greix. Es va quedar un moment pensatiu, sospesant el paquet que tenia a les mans.

–La lleialtat –va dir– ja no es valora, oi? La lleialtat. L'honor. El que abans se'n deia decència... Tota aquesta mena de coses s'han perdut.

Va posar-se a desembolicar el drap i mentre ho feia en Davy va sentir la seva pròpia veu, que exclamava alguna cosa –va sonar

com «Eh!»– i va mirar pertot arreu amb espant, com si, allà enmig, pogués trobar-hi algun lloc on amagar-se. Al mateix temps, però, li van venir ganes d'esclatar a riure.

–Sí –va dir en Delahaye com si li hagués llegit el pensament i compartís amb ell aquella diversió desesperada–, és més lleig que un pecat, eh? Un Webley Mark... –Es va acostar la pistola als ulls i es va mirar amb atenció el bastiment sota el tambor.– Mark VI. El pare la va aconseguir d'un company durant la guerra civil, em penso –va llançar una mirada de reüll a en Davy, mig somrient–. Ah, sí –va dir–, funciona. Ho vaig provar.

Es va tornar a seure fent oscil·lar el revòlver amb les mans, entre els genolls. L'arma tenia un aspecte absurd, certament, era grossa i pesada i feia uns trenta centímetres, tenia el canó bisellat i un martell a la part posterior que sobresortia com una llengua platejada. S'havia aixecat una mica d'onatge i el veler es balancejava dolçament de costat a costat; el soroll de les petites onades contra el buc era com una xerradissa juganera. En Davy va intentar situar-se mirant al cel, però era ben buit. El vaixell semblava del tot immòbil, com si estigués ancorat, però suposava que devia anar a la deriva, a mercè dels corrents i del vent, i que només semblava que estava quiet perquè no podia contrastar-ne el moviment amb cap punt de referència. El va sorprendre sentir-se tan tranquil, tan serè, es podria dir. Com si hagués estat corrent una cursa, una marató, durant tant de temps que s'hagués oblidat del que feia i només aleshores, quan de cop i volta s'havia parat tot, ho hagués recordat. Com era que no tenia por, que no estava aterrit?

–T'enviaria a comprar-te un gelat, si hi hagués alguna botiga a prop –va dir-li en Delahaye, i va riure; va girar la pistola, va posar-se el canó contra el pit i va prémer el gallet.

El que més va sobtar a en Davy va ser que hi hagués tanta sang; això i que fos d'un vermell tan encès. Li va fer pensar en aquelles aranyes, insectes o el que fossin, aquelles petites taques de color escarlata que de petit observava amb fascinació mentre corrien pels parterres de rosers al jardí del seu avi. La sang feia una olor

molt lleu, també, especiada i una mica dolça. La bala havia deixat a la banda esquerra del pit d'en Delahaye un forat negre i de vores irregulars, del color dels gerds aixafats. La sang de seguida va xopar la part inferior de la camisa blava i la falda dels pantalons blancs, i va anar degotant a la coberta del vaixell entre les cames formant una bassa, d'on sortia un únic rierol. En Davy va manegar-se-les per treure el paquet de Churchman's de la butxaca dels pantalons d'en Delahaye –no sabia per què però li va semblar que era important que no es taquessin de sang. Va mirar el rellotge, com si també fos important saber quina hora era.

El tret havia tombat en Delahaye enrere, amb cara de sorpresa, i durant els primers moments en Davy va pensar que el veler es capgiraria, de tan violent que va ser el balanceig d'un costat a l'altre. Es va imaginar que s'enfonsaven tots dos, amb els peus entrant primer a l'aigua, caient entre els reflexos de llum, cap a les ombres, i finalment cap a la total obscuritat de les profunditats.

El més espantós era que en Delahaye no estava mort. Ho estaria, al final, això era evident –en Davy mai no havia vist morir ningú, però sabia del cert que en Delahaye estava agonitzant–, però de moment continuava respirant i panteixava com un nen quan para de plorar i procura recuperar l'alè. Va deixar anar un gemec, com si volgués dir alguna cosa. Tenia els ulls tancats, cosa que era molt d'agrar. Havia relliscat del bagul i havia quedat assegut mig tombat. Havia deixat caure el revòlver entre les cames i l'empunyadura havia caigut a la bassa de sang del fons del veler.

En Davy es va inclinar endavant, amb una mà repenjada a la... com es deia?... a la borda –detestava els vaixells, els odiava de tot cor–, va recollir l'arma pel canó i la va llençar enfora tan lluny com va poder; va caure a l'aigua amb un còmic plof. Va tornar a tirar-se enrere, i llavors tot d'una es va adonar que no ho hauria d'haver fet. No es pensarien pas que havia disparat contra en Delahaye, no? Però i si s'ho pensaven? Va començar a renegar sense parar mentre es clavava cops de puny al genoll.

Va mirar al seu voltant per escutar el mar en totes les direccions. No va trobar cap altra embarcació a la vista. Què podia fer? Just al centre de la coberta hi havia un toll d'aigua –era cap allà cap a on

es dirigia el rierol de sang— que oscil·lava i trontollava cada cop que les onades xocaven contra els costats del vaixell. No era una gran quantitat d'aigua, però... I si no era aigua de la pluja sinó aigua de mar que es filtrava per alguna esquerda? Sabia per les pel·lícules que les esquerdes que es formaven als bucs es feien grosses en cosa de segons fins que l'aigua del mar entrava en cascada i escombrava els mariners i n'empenyia les lliteres fins al sostre. Potser en Delahaye havia obert un petit forat a la base del vaixell, que ara s'aniria fent cada cop més i més gros.

Es va mirar el moribund. Tenia la cara d'un to gris blavós, com massilla, i el front i el llavi superior perlejats de suor. La seva respiració era més lenta, ara. Va fer una altra ullada al rellotge i es va meravellar que només haguessin passat tres minuts encara no des que en Delahaye havia disparat el revòlver —tres minuts! Va tenir la sensació que estava suspès molt per damunt del vaixell i que des d'allà dalt observava tot allò, en Delahaye desplomat a la coberta, els dos tolls, un de sang i un d'aigua, i ell mateix, arraulit a la popa, amb els braços estirats per aferrar-se ben fort als costats, aterrit. Per primera vegada li va passar pel cap que ell també moriria, perdut enmig del mar en un vaixell que naufragaria.

Va veure aparèixer un avió pel sud, que es va decantar cap a la dreta, en direcció a Dublín. Es va aixecar d'un bot i va moure els braços frenèticament. El veler va començar a balancejar-se amb fúria i ell es va tornar a asseure de seguida, sentint-se estúpid i marejat. L'avió estava massa amunt, no el veuria ningú, i si algú el veia segurament es pensaria que era un pescador mig tocat de l'ala que es dedicava a saludar els turistes que passaven volant.

Va inspeccionar el motor forabord. No tenia ni la més remota idea de com posar-lo en marxa. Potser s'hi havia de posar una clau? Va acostar-se novament a en Delahaye; es va sentir a si mateix empessant saliva. Tenia prou estómac per furgar un altre cop en aquells pantalons ensangonats? Es va arrossegar cap a Delahaye i amb els dits va palpar-li les butxaques per la part de fora. No hi va detectar cap clau. Potser l'havia llençada al mar... «Una lliçó de confiança en un mateix». Es va asseure una altra vegada al banc. El sol ja estava ben alt i els seus raigs li queien directament al cim del

cap; notava les gotes de suor, que li corrien pel crani com insectes. Va recordar-se novament d'aquelles cuques d'un roig de sang que de petit espiava al jardí de l'avi Clancy.

En Delahaye va obrir els ulls cap al cel i, enlluernat, va arrufar les celles. Va proferir un grinyol entretallat i va fer força endavant, com si pretengués aixecar-se; va barbollar una tirallonga de paraules incomprensibles en un to com si estigués empipat i llavors va caure enrere en silenci i es va morir.